

sørgelseskommunen faar Beslighed til at give Afkald paa denne Afsoning.

Det Forhold, som nu finder Sted, at en Kommune meget ofte kommer til at betale for en Børnefader, skønt man ved, han er bortrejst og er ude af Landet, et Forhold, som jo har vakt megen Misnøje omkring i Kommunerne, foreslaa vi ogsaa at forandre, og det stilles lige med det Tilfælde, at Børnefaderen er død. Altsaa naar man ved, at Børnefaderen er bortrejst — som oftest er det jo til Amerika — eller naar man ved, at han er afgaaet ved Døden, skal man med Hensyn til det Bidrag, han er ikendt, forholde sig efter Fattiglovens § 27. Det vil sige, at det Bidrag, som Kommunen skulde betale for ham, bliver udbetalt af Amtmanden og saa paalignet Amtskommunen og Bykommunerne efter Folketallet over hele Amtet. Vi tro, at det vil være en Foranstaltning, som alle Parter vilde være tjente med, og det vil virke til at ophæve den Misnøje, som nu mange Gange er til Stede paa Grund af dette Forhold.

Det er de saa Bemærkninger, som jeg paa det nuværende Tidspunkt finder mig foranlediget til at fremkomme med. Jeg skal blot endnu tilføje, at vi tro, at hvis Forslaget bliver gennemført og bliver til Lov, vil det vække almindelig Tilfredshed ude blandt de kommunale Raad, fordi det er vor Mening, at det vil borttage en meget betydelig Del af det nu ofte meget betydelige Arbejde, som er paalagt de kommunale Styrelser, siden vi fik Lov af 20de April 1888. Jeg skal dermed foreløbig slutte og meget anbefale Lovforslaget til Vedtagelse her i Tinget.

Justitsministeren (M. L. Lemann):

Jeg kan i det hele taget kun udtale, at jeg finder Lovforslagets Bestemmelser meget fornuftige, og jeg skal medvirke saa vidt muligt til at føre denne Sag videre. Lovforslaget gaar jo dels ud paa at bortrydde nogle af de Punkter i Loven af 20de April 1888, som have vakt mest Misforståelse rundt omkring i Landet, men dernæst gaar det ogsaa ud paa, hvad der efter min Mening er en Fortjeneste ved Lovforslaget, at afgøre enkelte af de Spørgsmaal, som have givet Anledning til megen Tvivl ved Loven af 20de April 1888, og desuden ud paa, hvad der jo er naturligt nu, at bygge dens Bestemmelser mere paa den ny Fattiglov, vi have faaet, medens Bestemmelserne i Loven af 20de April 1888 ere beregnede paa den gamle Fattiglov. Jeg skal saaledes gøre opmærksom paa, at jeg anser det for meget heldigt, at der i § 4, som jo er den eneste Paragraf,

der egentlig røres ved, med Undtagelse af det lille Tillæg til § 1, som formentlig ingen kan have noget mod, er brugt Udtrykket: „Moderen, for saa vidt hun i Trangstilfælde er berettiget til vedblivende at forsørges her i Landet,“ det er et tydeligere og bestemtere Udtryk end det, som bruges i Loven af 20de April 1888, idet det jo klart er bestemt siger, at hun ikke er berettiget til at saa denne Hjælp her, undtagen naar hun er dansk, thi selv om hun har opholdt sig her i længere Tid, kan hun, naar hun ikke er dansk, efter Fattigloven ikke anses for berettiget til vedblivende at forsørges her i Landet. Der er en Undtagelse her fra, som Ordene for øvrigt ogsaa meget vel kunne passe paa; det er med Sverige, hvor de Herrer vide, at der er sluttet en Overenskomst, som gaar ud paa, at vi ikke skulle være berettigede til at udvise svenske, naar de have været her i 12 Aar, og ere blevne trængende til Forsørgelse, og omvendt at Sverige ikke udvise danske, som have været 12 Aar der i Landet. Det er altsaa Meningen, at den Omstændighed, at Børnemoderen har været her i 5 Aar og for saa vidt kunde være forsørgelsesberettiget efter vore Regler over for en bestemt Kommune, ikke skal være tilstrækkelig til at forlange den omhandlede Hjælp, men kun, at hun er berettiget til vedblivende Forsørgelse her i Landet. Dernæst anser jeg det ogsaa for heldigt, at der ved de Dokumenter, som skulle tilvejebringes for at saa den omtalte forlods Udbetaling af Alimenterationsbidraget, er brugt Udtrykket: „Vedkommende Øvrigheds Resolution i behørig forkyndt Stand.“ Derved er nemlig, hvis det bliver vedtaget, et Spørgsmaal bragt ud af Verden, som for Øjeblikket giver Anledning til Tvivl, og som for Tiden er Genstand for en Proces for Højesteret, nemlig om Forkyndelsen af Øvrighedens Resolution absolut er nødvendig, eller om ikke andre Omstændigheder i alt Fald kunne træde i Stedet, f. Eks. naar den paagældende bevislig har kendt den. Hvad der gælder om Øvrighedens Resolution, maa ogsaa gælde om et af Øvrigheden approberet Forlig. Den Sag, der hæver for Højesteret, drejer sig nærmest derom, ikke om en egentlig Resolution, men det er for dette Spørgsmaals Vedkommende det samme. Dernæst er det ogsaa efter min Mening en Forbedring, at det i det næste Stykke af Lovforslagets § 4 bliver slaaet fast, at, naar det er afgjort, at Børnefaderen har forladt Landet, skal der ikke findes nogen forlods Udbetaling af Alimenterationsbidrag Sted. Efter den gældende Ret staaar jo Forholdet saaledes, at naar det, inden han har forladt Landet, er lyt-